

Лаванъ, че дошълъ племянника-тъ му, побързалъ да го посрѣщне, притъркалъ го, цѣловалъ го и завелъ го въ къщи си.

„Ты ми си свой,“ казалъ Лаванъ Іакову, „нѣ азъ не искамъ да ми служишь туне. Кажи, каквѣ платѣ желаешь да приимешь за работѣ-тъ си?“ Лаванъ ималъ двѣ дѣщери: постара-та, Лія, не была здрава съ очи-тъ, а помлада-та, Рахиль, была твърдѣ хубава. „Азъ щѣ ти работѣ седемь годинѣ,“ отговори Іаковъ, за помладѣ-тъ ти дѣщеріѣ, Рахиль: дай ми ѣѣ за женѣ.“ Лаванъ ся согласилъ. Іаковъ паслъ овцы-тъ му седемь годинѣ. Кога ся изминѣли тѣя години, Лаванъ направилъ голѣмѣ свадбѣ и свыкалъ на неѣ много гостѣ. По обычаѣ на тогавашно-то врѣмя, невѣста-та трѣбвало при брагосочетаніе-то да закрѣе лице-то си съ покрывало. Кога на заранѣ-тъ видѣлъ Іаковъ женѣ-тъ си безъ покрывало, позналъ, че на мѣсто Рахиль му дали Лія. Тогавѣ Іаковъ пристѣпилъ до Лавана и му казалъ: „Ты мя измами; азъ ти служихъ седемь годинѣ за Рахиль, а ты ми си далъ Лія.“—„У насъ нѣма обычаѣ да женѣтъ помладѣ-тъ дѣщеріѣ прѣди старѣ-тъ,“ отговорилъ Лаванъ. „Ако искашь, азъ подирѣ еднѣ недѣліѣ да ти дамъ и Рахиль, но съ договорѣ, ако си согласенъ да ми служишь още други седемь години.“

Іаковъ ся оженилъ и за Рахиль и служилъ Лавану още седемь години. Нѣ отъ двѣ тѣ си жены той обычалъ повече прѣкраснѣ-тъ Рахиль. Такова прѣдпочтеніе твърдѣ много огорчавало сиротѣ Лія; за да утѣши нейнѣ-тъ горѣсть, Господь ѣ далъ много дѣѣца. Рахиль дълго время была безчадна. Напоследѣкъ, много годинѣ подирѣ женитѣѣ-тъ, кога Іаковъ ималъ вече десять сынове, и Рахиль му родила сына, кого-то нарекли Іосифъ.